

komstforhandlinger; den har også et bagland. Og Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen har ligeledes et bagland.

Sådan er det, og derfor finder vi det egentlig naturligt, at vi giver regeringen nogle gode ideer, for hvis vi ikke har givet den nogle ideer undervejs, så kan vi i hvert fald ikke bagefter bebrejde den, at den ikke fulgte dem.

Det, jeg i den forbindelse vil fremhæve, er, at vi ikke mener, at det ved de kommende overenskomstforhandlinger drejer sig så meget om at få en hel masse kroner og øre med hjem. Som også finansministeren siger, så kan man godt risikere, at hvis man får mange kroner og øre med hjem, så sluges de af inflation.

Efter vores opfattelse drejer det sig mere om, hvad man kan kalde de kvalitative eller bløde krav. Det er det, der er vigtigt i de kommende overenskomstforhandlinger både set fra et arbejdsgiversynspunkt og fra et samfundsmæssigt synspunkt. I den forbindelse kan det godt være, at staten som arbejdsgiver har de samme interesser, som samfundet har, og det vil sige, at staten også optræder som samfundspart, således at de to ting falder sammen.

Det, SF vil fremhæve i den forbindelse, er for det første spørgsmålet om overarbejde inden for den offentlige sektor og specielt inden for staten. Vi mener, at overarbejde ifølge en samfundsmæssig opfattelse er en uting, men det er også en uting fra et arbejdsgiversynspunkt, for det koster penge.

Den næste ting er spørgsmålet om uddannelse af medarbejderne, som set fra et arbejdsgiversynspunkt er en klar interesse, men også set fra et samfundsmæssigt synspunkt.

Den tredje ting, jeg vil fremhæve, er, at man skal prioriterer medarbejdernes livskvalitet. Det er set fra et arbejdsgiversynspunkt en interesse, men også set fra medarbejdernes og fra de samfundsmæssige interessers synsvinkel et rigtigt synspunkt.

En ting, jeg yderligere vil fremhæve, er spørgsmålet om at fordele arbejdet mere hensigtsmæssigt. Det kan staten være interesseret i, fordi det også aflaster dagpengeudgifterne, og det vil altså sige, at staten som arbejdsgiver har en interesse i, at arbejdet fordeles ordentligt mellem folk, men staten har også ifølge statens almindelige interesser et formål hermed.

Diskussionen om flaskehalse fremhæves somme tider, og det er klart, at det efter vores opfattelse er overdrevet, men det er også klart, at staten som arbejdsgiver har interesse i, at der

ikke er flaskehalse, og det vil sige, at det igen er et spørgsmål om uddannelse, også uddannelse af unge, og et spørgsmål om seniorpolitik.

Om den foreslåede dagsorden vil jeg sige, at selv om formålet med den første pind kan diskuteres, så burde alle være enige i den. Vi er enige i pind 1 i den forstand, at det drejer sig om at ansætte så mange som muligt på almindelige overenskomstmæssige vilkår; det kan man jo ikke være imod. Vi vil sige, at den dagsorden, der er foreslået, er en meget moderat og revisionistisk dagsorden i forhold til de kommende overenskomstforhandlinger, og så kan man ikke være imod. Derfor stemmer vi for dagsordenen.

Når regeringen ikke vil stemme for den, så går jeg ud fra, at regeringen, i hvert fald når det drejer sig om de punkter, der ligger ud over punkt 1, alligevel vil følge de henstillinger, der foreligger. Sådan har jeg forstået det af ministerens besvarelse af forespørgslen.

I den forbindelse vil jeg fremhæve, at det, der ligger i én af pindene, nemlig spørgsmålet om det fysiske og psykiske arbejdsmiljø, også må være et central punkt. Staten må både som arbejdsgiver og som almindelig samfundsrepræsentant være interesseret i, at man også i de kommenede overenskomstforhandlinger prioriterer det, for det er både i statens, medarbejderens og hele samfundets interesse.

Bjørn Elmquist (RV):

Når man drøfter det offentlige lønpolitik som arbejdsgiver, har det været god latin – og det synes vi det skal fortsætte med at være – at det offentlige ikke er lønførende. Det er vigtigt, at vi respekterer og gør os klart, hvad der er kernen i den danske samfundsøkonomi – nemlig den private sektor – og hvis det offentlige bliver lønførende, så kan man dels lokke al kvalificeret arbejdskraft over i den offentlige sektor, dels kan det betyde, at man hæmmer vores konkurrenceevne og altså dermed muligheden for at have en så god økonomisk levestandard i Danmark, som man ellers ville kunne have.

Det er også klart, som vores finansminister har sagt, at der er nogle økonomiske rammer. De kan skifte fra år til år, og vi deler fuldt ud analysen og vurderingen af, hvordan forholdene tegner sig i år. Der skal ikke være udsigt til en voldsom stigning i reallønnen. Det ville være forkert at foregøgle nogen det under de forhandlinger, som er forestående. Vi vil også gerne pege på et par andre vigtige overordnede elementer uden at gå ned i detaljen.